

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νῆξεραι, ποίημα ὑπὸ Δ. Ι. Μάργαρη.
 Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
 Τῆς κερᾶς τὸ μάρμαρο, ὑπὸ Σπ. Λάμπρου.
 Ὁ θάνατος τοῦ Ἰαγναδάττα, ποίημα Ἰνδικό,
 μετάφρασις Α. Ν. Κεφαλληνοῦ.
 Καλλιτέχνις, διάλογος ὑπὸ Γρ. Ξενοπούλου.
 Μικρὰ Διάφορα.
 Χρονικά.
 Βιβλιογραφία.
 Ἐν πλήρει ἀνθῆσει (εἰκόν).

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
 ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» :
 Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
 θυτήν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας»
 Ἀθήνας.

Καῖσαρ ἐξεβίασε τὴν πάροδον, καὶ μετ' ὀ-
 λίγον τῇ 9 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους,
 ἐνίκα παρὰ τὴν Φάρσαλον ἐπιφανῶς τὸν
 Πομπήιον, ὅστις μετὰ πενήντα ἡμέρας
 ἔθνησκεν οἰκτρῶς προδιδόμενος ὑπὸ Πτο-
 λεμαίου τοῦ Διονύσου καθ' ἣν ὄραν ἀπει-
 θιάζετο εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Βραχυτέρα δ' εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Ἀθη-
 ναίου, ὅπερ ἀπαξ καὶ μόνον ἀναφέρεται,
 καὶ δὴ κατὰ τὴν ἐναντίον τοῦ Ἀμυνάν-
 δρου ἐκστρατείας τοῦ Φιλίππου, ὡς τὸ μό-
 νον τῶν ἀθαμανικῶν πολισμάτων τὸ μείναν
 πιστὸν εἰς τοὺς Μακεδόνας.

Οὕτω δὲ μεταξύ λόγων καὶ τῶν πλου-
 σίων ἱστορικῶν ἀναμνήσεων, ἄς γεννᾷ ἡ
 ἐπίσκεψις τῶν προπόδων τοῦ Κερκετίου καὶ
 ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀπαράμιλλος θέα, ἐφθάσα-
 μεν εἰς τὴν μονὴν μετὰ ἰπποδρομίαν μιᾶς
 καὶ ἡμισείας περίπου ὥρας ἀπὸ τῆς Πόρτας.

Οὕτε τὴν μονὴν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν
 ἐπιβάλλομαι νὰ περιγράψω ἐνταῦθα, οὐδὲ
 τὴν ἱστορίαν αὐτῆς νὰ ἐκθέσω. Οἱ ἀναγνώ-
 σται τῆς «Εἰκ. Ἑστίας» γνωρίζουσιν ἤδη
 ταῦτα ἐξ ἄλλης ἀξιολόγου πραγματείας
 δημοσιευθείσης ἐν ταύταις ταῖς στήλαις ¹.

Ἡ μονὴ τοῦ Σωτήρος τῶν Μεγάλων Πυ-
 λῶν, ὡς εἶνε τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς καὶ ἐπίση-
 μον ὄνομα, τὸ πρῶτον ὑπῆρξε κτίσμα πα-
 λαϊῶν τῶν χρόνων τῶν Κομνηνῶν. Ἄλλ' ἰ-
 δίως ἡ ἀκμὴ αὐτῆς καὶ ἡ φήμη συνδέ-
 εται πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ κατὰ τὸν δέκατον
 ἔκτον αἰῶνα ἀκμάσαντος ἐπισκόπου Λαρί-
 σης Βησσαρίωνος τοῦ ὁσίου, ὅστις ἐκ βᾶ-
 θρων ἀνωκοδόμησεν αὐτήν. Ἐκτοτε ἡ μονὴ
 καὶ πάλιν ἠξιώθη τῶν μεριμνῶν Νεοφύτου
 τοῦ ἀνεψιοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρό-
 νου διαδόχου τοῦ Βησσαρίωνος, καὶ ἄλλας

δὲ ὑπέστη μεταβολάς. Ἐπι δὲ καὶ σήμε-
 ρον ἐν τῇ παρακμῇ αὐτῆς ὁ ὑψηλὸς αὐτῆς
 περιβόλος καὶ τὸ πλήθος τῶν κελίων
 μαρτυροῦσι περὶ τοῦ παλαιῦ πλούτου καὶ
 τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν μοναχῶν, οἵτινες
 φαίνονται ἀνελθόντες καὶ μέχρι τριακο-
 σίων. Σήμερον δὲ διαμένουσιν ἐν αὐτῇ
 μόνον ὀκτῶ μοναχοί, τέσσαρες δόκιμοι καὶ
 εἰκοσιεπτὰ ὑπηρέται, καὶ τὰ εἰσοδήματα
 τῆς μονῆς ἀνῆλθον καθ' ὅλον τὸ 1894 εἰς
 39240 δραχμάς κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ προ-
 ὑπολογισμοῦ τοῦ ἔτους ἐκείνου ἀπόφασιν
 τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ
 τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΣΤΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΑΓΝΑΔΑΤΤΑ ¹

Ποίημα Ἰνδικό.—Μετάφρ. Α. Ν. Κεφαλληνοῦ.

Γιατί κ' ἐμάς, παιδί μου, ποῦ ἔρμοι ποθοῦμε
 τὸ θάνατο, γλήγορα γὰρ τὸν δικό σου πόνο θὰ
 σβύσῃ ἡ πνοή μας. Φεύγοντας ἐδῶθε μαζὶ
 σου καὶ πηγαίνοντας εἰς τὸν Βαϊθάσβα-
 ταν ² ἐγὼ ὁ ἴδιος ὁ πικρὸς παρακαλεστικὰ
 θὰ τοῦ ζητήσω· «ὄδσε τὴν ἀνταμοιβήν σου
 εἰς τὸ τέκνο μου». Καὶ ὅταν τελειώσω
 τὴν αὐγήν σου προσευχὴ καὶ κάμω τὴ
 θυσία τοῦ πυρός, ποῖος θὰ μὲ ἀναγαλλιάσῃ
 χαϊδεύοντας τὰ πόδια μου μὲ τὰ χέρια του;
 Ἀφοῦ ἀκριμάτιστος, γλυκὲ μου, ἀπὸ τὸ
 κρῖμα ἐλάβες θάνατο, ἀπόλαψε τόρα σὺ
 τοὺς κόσμους τῶν ἡρώων ποῦ πλέον δὲν
 γυρίζουν εἰς τὴ γῆ. Τοὺς κόσμους τῶν ἡ-
 ρῶων ποῦ πλέον δὲν γυρίζουν εἰς τὴ γῆ,
 τῶν ἀσκητῶν, ἐκείνων ποῦ ἐπρόσφεραν
 θυσίας καὶ ἐκείνων ποῦ ἐδειξαν ὑποταγὴν
 εἰς τοὺς διδασκάλους, αὐτοὺς τοὺς αἰώνιους
 σὺ ν' ἀπόλαψης. Αὐτοὺς τοὺς κόσμους ὅπου
 ἐπέρασαν οἱ ἐρημίτες ποῦ ἔμαθαν ὅλους
 τοὺς Βέδας καὶ τοὺς Βεδάγκας ³, καὶ αὐ-
 τοὺς ὅπου ἐπέρασαν οἱ ἅγιοι βασιλεῖς Ἰαϊ-
 ἄτης, Νάχουσας καὶ ἄλλοι. Τοὺς κόσμους
 ὅπου ἐπέρασαν οἱ πατέρες ποῦ ἐζήσαν κα-
 θαροὶ μὲ τὲς γυναῖκες τους, ἐκείνοι ποῦ
 ἐχάρισαν ἀγγελάδες, χρυσάφι καὶ γεννή-
 ματα, καὶ ἐκείνοι ποῦ ἐχάρισαν χωράφια.

Ὁμοίως ἐκείνοι ποῦ ἐπρόσφεραν σκέπη καὶ
 βοήθεια καὶ ἐκείνοι ποῦ ἐστάθησαν ἀληθι-
 νοί· εἰς αὐτοὺς τοὺς κόσμους τοὺς αἰώνιους
 πέρασε, παιδάκι μου, καὶ νὰ σ' ἀκλουθῆ
 ἡ ἐνθύμησί μου. Βέβαια ὅσοι γεννηθῶν εἰς
 τέτοια γενεὰ δὲν πηγαίνουν εἰς δρόμο κα-

ταφρονημένον, καὶ σὺ ποῦ ἔχασες ἐδῶ τὸν
 τόπο σου πέρασε εἰς τοὺς κόσμους ὅπου τρέ-
 χει τ' ἀθάνατο νερό. — Ἀφοῦ πικραμμένος
 ὁ ἐρημίτης μαζὶ μὲ τὴν συμβία του ἐμυρο-
 λόγησε πρῶτα μὲ τέτοια λόγια, μὲ τὴν
 ψυχὴ θλιμμένη ἐτοιμάσθη νὰ κάμῃ τὸ νε-
 κρικό λούσμα. Ὅταν τὸ τέκνο τοῦ ἀσκητῆ
 ποῦ εἶχε λάβῃ σῶμα οὐράνιο, καθήμενο εἰς
 ἀμάξι ὀλόλαμπρο, ταῦτα τὰ λόγια εἶπε
 πρὸς τοὺς γονεῖς του. — Γιατὶ πρόθυμα σὰς
 ἐδοῦλεψα περνᾶω εἰς ἅγιο καὶ λαμπρὸ δρόμο,
 ὅμως γλήγορα καὶ σεῖς θὰ ἀπολάψετε τὸν
 τόπον ποῦ ποθεῖ ἡ ψυχὴ σας. Δὲν πρέπει
 νὰ θλίβεσθε γιὰ μέ, οὔτε αὐτὸς ὁ πολεμι-
 στῆς ἔχει τὸ κρῖμα· ἦταν γραμμένο νὰ
 γίνῃ αὐτὸ ποῦ μ' ἔφερε σὲ θάνατο. — Ἀφοῦ
 εἶπε τέτοια λόγια ἔφυγε κατὰ τὸν οὐρανὸ
 τὸ τέκνο τοῦ ἀσκητῆ ἐπάνω εἰς τὸ λαμ-
 πρό ἀμάξι, καὶ ἀχτινοβολοῦσε εἰς τὸν αἰ-
 θέρα μὲ τὸ οὐράνιο σῶμα του. Καὶ ὁ ἐρη-
 μίτης, ἀφοῦ ἔκαμε μαζὶ μὲ τὴν συμβία του
 τὸ νεκρικό λούσμα τοῦ τέκνου του, τοῦτα
 τὰ λόγια εἶπε πρὸς ἐμὲ ποῦ ἔστεκα σιμά
 του σὲ στάσι παρακαλεστική. — Πῶς σὺ,
 ἀχρεῖε, ἐγεννήθης εἰς τὴν περήφανη γενεὰ
 τῶν Ἰξβακουίδων ποῦ εἶναι ἐξάκουστοι
 γιὰ τὴν ὀδὴν τους, σοφοὶ βασιλεῖς καὶ με-
 γαλόψυχοι; Σὺ δὲν εἶχες καμμίαν ἔχθρα
 μ' ἐμὲ οὔτε γιὰ γυναῖκες οὔτε γιὰ χωρά-
 φια, καὶ γιατί μὲ μία σαιττεῖά μ' ἐσκό-
 τωσες μαζὶ μὲ τὴν συμβία μου; Ἄλλὰ
 γιατί μοῦ σκότωσες τὸ τέκνο μου ἀνή-
 ξερος, κ' ἦταν γραμμένο ἀπὸ τὴ μῦρα,
 γι' αὐτὸ ἄκουσε πῶς κ' ἐγὼ σὲ καταριῶ-
 μαι· ὅπως στανικῶς μου θὰ χάσω τὴν
 πνοή μου βασανισμένος ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ
 παιδιοῦ μου, ὁμοίως καὶ σὺ μίαν ἡμέρα νὰ
 χάσης τὴν πνοή σου ἀπὸ λαχτάρα γιὰ τὸ
 δικό σου τέκνο. — Πέροντας τέτοιαν κα-
 τὰρα ἔγγρα πάλλιν εἰς τὴ χώρα μου, καὶ
 ὁ ἀσκητῆς ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ παιδιοῦ του
 δὲν ἐζῆσε πολὺν καιρὸ. Σήμερα μ' εὔρηκε
 ἡ κατὰρα τοῦ Βραχμάνου ὅπως ἦταν τῆς
 μοῖρας μου, καὶ βασανισμένος ἀπὸ τὸν πόνο
 τοῦ τέκνου μου πολεμάω νὰ χάσω τὴν
 πνοή μου. Τὰ μάτια μου δὲν βλέπουν
 πλέον καὶ σκοτεινιά πλακόνει τὸ νοῦ μου,
 ὦ Βασίλισσα, αὐτὰ εἶνε μηνύματα τοῦ
 Βαϊθάσβατα ποῦ μὲ καλοῦν εἰς τὸ τέλος
 μου, γλυκεῖά μου. Ἄλλ' ἂν ὁ Ράμας ἐ-
 φθανε καὶ μ' ἐχάιδευε καὶ μοῦ μιλοῦσε
 θ' ἀναζοῦσα, ἔτσι μοῦ λέει ἡ ψυχὴ μου,
 ὅπως ὁ ἄρρωστος ποῦ λάβῃ τ' ἀθάνατο
 νερό. Καὶ ἂν ἔσθυνε ἡ πνοή μου θωρῶν-
 τας τὸ γλυκὸ μου τὸ τέκνο, οὔτε ἀποθνή-
 σκοντας δὲν ἠθελε τρέμῃ ἡ ψυχὴ μου βα-
 σανισμένη ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ παιδιοῦ μου.
 Καὶ ὑπάρχει γιὰ μὲ ἄλλο σκληρότερο, ὦ
 καλή μου, παρὰ ποῦ θὰ χάσω τὴ ζωὴ
 χωρὶς νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπο τοῦ Ράμα; Ὁ
 πόνος ποῦ δὲν βλέπω τὸ Ράμα παρόμοια
 συντρίβει τὸ εἶναι μου ὅπως ἡ ὀρηκτικὴ
 δύναμι τοῦ νεροῦ τὰ δένδρα ποῦ αὐξάνουν
 εἰς τὴν ἀκροποταμίᾳ. Καλότυχοι ἐκείνοι
 ποῦ ὅταν πεθᾶσῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐξορίας του
 εἰς τὰ δάση θέλει ἰδοῦν τὸ Ράμα νὰ γύρη

¹ Τέλος· ἴδε σελ. 173.

² Βαϊθάσβατα εἶναι ἄλλο ὄνομα τοῦ Ἰάμα καὶ σημαίνει τέκνο τοῦ Βιδάσβαντα. Βιδάσβαν-
 τας εἶναι ἐκεῖνος ποῦ προβαίνει μὲς τὸ φῶς ὁ
 ἥλιος.

³ Οἱ τέσσαρες Βέδαί εἶναι τὰ ἀρχαιότερα ἱερά
 βιβλία τῶν Ἰνδῶν, καὶ οἱ εἰς Βεδάγκαι, καθὼς
 καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ veda-anga δηλαδή μέρος
 τοῦ Βέδα, ἐξηγοῦν τοὺς Βέδας.

¹ Ἰδ. Ν. Γ. Ζωγίδου Θεσσαλικά ἐν τῇ Εἰ-
 κονογραφημένῃ Ἑστίᾳ τοῦ 1894, σ. 346 κ. ἔ.